

НАМЕРИЛИ СИ ПОПА

Имало един много голям бедняк. Няма паре да се обръсне. Отишъл в едно село да си търси работа. Ходил къде ходил, нали пуснал голяма брада, видяло го едно момиче:

– А бе, дядо попе, къде отиваш, бе? Къде отиваш?

– Тръгнал съм да си търся работа.

– Е, в нашето село си нямаме поп. Да дойдеш да ни станеш поп.

– О, готово, бе!

Отишъл в съвета при кмета.

Момчето казало:

– Ето поп за нас! Срегнах го на пътя, отиваше в друго село.

– Готово, бе! Ще ни станеш поп!

– Готово, ще стана!

Стоял една седмица, един месец, но още не го били чували как пее. Събрали се в едно кафене.

– Хайде да чуем как пее попът ни! Ще направим някой на умрял. Ще го сложим в един санджък и ще го занесем в това... Той ще го чуе как пее.

Направили на умрял един даскал. Влезнал той в ковчега. Сложили му цветя, покрили го и отишли при попа.

– Абе, попе!

– Какво?

– Бий камбаната!

– Защо, бе?

– Даскалът умря!

– Еее! Снощи бяхме заедно, бе! На кафе бяхме!

– Удар, бе!

Внесли го вътре.

– Излизайте навън!

Излезнали вънка, а попът започнал да му пее.

– А бе, даскале, бе! На кой остави тая хубава жена, бе?

Добре, ама даскалът си дигнал главата, попът взел кандило-то: „праас-прас“ по главата – утрепал го. Покрил го попът и за-
лял: